

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 121/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Julianou Sumkovou, Námestie slobody 16, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1 T 79/2012 z 3. februára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tos 61/2015 z 19. novembra 2015 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv

podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 79/2012 z 3. februára 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 3. februára 2015“) a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 61/2015 z 19. novembra 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 19. novembra 2015“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v rámci jej odôvodnenia uviedol, že trestným rozkazom okresného súdu č. k. 1 T 79/2012-38 z 15. februára 2012 (ďalej len „trestný rozkaz okresného súdu“) bol právoplatne uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace so skúšobnou dobou 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 2 roky. Uznesením okresného súdu č. k. 1 T 79/2012-56 z 25. februára 2013 okresný súd upustil podmienene od výkonu zvyšku zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, pričom sťažovateľovi ako odsúdenému uložil skúšobnú dobu vo výmere 15 mesiacov. Sťažovateľovi plynula skúšobná doba od 31. mája 2012 do 31. mája 2014, vo vzťahu k trestu zákazu činnosti od 26. februára 2013 do 26. februára 2014.

Okresný súd uznesením z 3. februára 2015 na verejnom zasadnutí v neprítomnosti sťažovateľa podľa § 419 ods. 1 a § 420 Trestného poriadku a podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona rozhodol tak, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženého mu trestným rozkazom okresného súdu z 15. februára 2012 (právoplatným 30. mája 2012) neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a súčasne mu nariadil výkon uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd dospel k záveru o tom, že sťažovateľ sa v priebehu skúšobnej doby v roku 2013 neosvedčil, pretože sa dopustil piatich dopravných priestupkov, a to 30. apríla 2013, 11. mája 2013, 16. júna 2013, 12. septembra 2013 a 10. októbra 2013, z čoho okresný súd vyvodil záver, že sťažovateľ v skúšobnej dobe nevedol riadny život, pretože sa dopustil protiprávnej činnosti, za ktorú bol odsúdený a ako osoba má sklon nedodržiavať dopravné predpisy. Vzhľadom na početnosť a druhovú príbuznosť priestupkov vo vzťahu k trestnej činnosti, za ktorú bol sťažovateľ odsúdený, dospel okresný súd k záveru, že v danom prípade ide o také porušenie podmienky, že osvedčenie by bolo v rozpore s účelom trestu a zmyslom podmiennečného odsúdenia.

Vo vzťahu ku konaniu verejného zasadnutia bez prítomnosti sťažovateľa okresný súd v odôvodnení uznesenia z 3. februára 2015 uviedol, že sťažovateľ riadne a včas prevzal predvolanie, svoju neprítomnosť neospravedlnil a nežiadal o odročenie verejného zasadnutia, do spisu 2. februára 2015 iba doložil lekárske potvrdenie [REDAKOVANÉ], lekársky nález [REDAKOVANÉ] a doklad o dočasnej pracovnej neschopnosti z 20. októbra 2014, z ktorých nevyplýva, kto ich predložil ani na aký účel a nebola podaná ani žiadna žiadosť o odročenie verejného zasadnutia či žiadosť o ospravedlnenie jeho neúčasti na verejnom zasadnutí. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 3. februára 2015 podal 12. marca 2015 sťažnosť, v ktorej namietal „nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, ako aj skutočnosť, že súd postupoval v rozpore so zákonom, ak na verejnom zasadnutí dňa 03. 02. 2015 konal v jeho neprítomnosti, ktorú riadne ospravedlnil. Súčasne namietal opakované postihnutie za tie isté priestupky dvakrát a neprimeranosť a nezákonnosť predmetného rozhodnutia“.

Krajský súd svojím uznesením z 19. novembra 2015 na neverejnom zasadnutí sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú a konštatoval, že sťažovateľ je osobou so sklonom k páchaniu priestupkov v oblasti dopravy, z pohľadu doterajších postihnutí v tomto smere mal dostatok možností preukázať zmenu svojho správania, avšak ich nevyužil, keďže po svojom právoplatnom podmiennečnom odsúdení za úmyselný prečin v súvislosti s riadením osobného motorového vozidla znovu spáchal priestupky na úseku dopravy. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že v prípade sťažovateľa nejde o výnimočné

okolnosti prípadu, preto ani postup podľa § 50 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného zákona neprichádza do úvahy a nemožno ho použiť.

Podľa názoru krajského súdu boli splnené zákonné podmienky na to, aby okresný súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa, pretože tento vopred svoju neúčast na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil a o odročenie ani nepožiadal napriek tomu, že bol o termíne pojednávania včas upovedomený a poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Podľa sťažovateľa v predmetnom konaní došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 a podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ s poukazom na znenie § 50 ods. 4 a 5 Trestného zákona uviedol, že okresný súd podľa neho konal v rozpore so zákonom, pretože aj keď je pravda, že okresný súd rozhodol o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe 3. februára 2015, t. j. pred uplynutím 1 roka po uplynutí skúšobnej doby, avšak sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 3. februára 2015 podal sťažnosť, v dôsledku ktorej toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, keďže podanie sťažnosti v tejto veci má odkladný účinok. Krajský súd o jeho sťažnosti rozhodoval až 19. novembra 2015, t. j. takmer 6 mesiacov po tom, ako uplynula doba jedného roka od uplynutia skúšobnej doby, a preto v prípade sťažovateľa mal krajský súd zobrať do úvahy túto podstatnú skutočnosť a rozhodnúť v súlade s § 50 ods. 5 Trestného zákona, resp. mala nastúpiť v danom prípade zákonná fikcia, že sa v skúšobnej dobe osvedčil.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že v predmetnom konaní došlo uznesením okresného súdu z 3. februára 2015 a uznesením krajského súdu z 19. novembra 2015 k porušeniu ustanovení Trestného zákona v postupe pri rozhodovaní o tom, či sa sťažovateľ v podmienenej skúšobnej dobe osvedčil alebo neosvedčil. Argumentácia, podľa ktorej v predmetnej veci je podstatné, že uznesenie okresného súdu z 3. februára 2015 bolo prijaté v skúšobnej dobe, keďže ide o rozhodnutie, ktoré nenadobudlo právoplatnosť

ani vykonateľnosť, je podľa neho v rozpore s účelom Trestného zákona, ako aj s jeho právom na spravodlivý proces a právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa mal krajský súd dostatok času na to, aby rozhodol o jeho sťažnosti v rámci jednoročnej lehoty, avšak túto lehotu zmeškal z vlastnej viny. Zmeškanie uvedenej lehoty krajským súdom pritom nemožno vykladať v neprospech sťažovateľa, pretože uvedený výklad by smeroval k potlačeniu ním označených práv, predovšetkým jeho práva na osobnú slobodu.

Podľa sťažovateľa súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci v odôvodneniach svojich rozhodnutí (uznesenia okresného súdu z 3. februára 2015 a uznesenia krajského súdu z 19. novembra 2015) konštatovali, že v skúšobnej dobe sa neosvedčil, pretože spáchal viaceré priestupky na úseku dopravy, teda druhovo ide o protiprávnu činnosť, za akú bol odsúdený, avšak uvedený záver, ku ktorému dospeli, podľa neho nie je správny.

Sťažovateľ poukázal na to, že sa dopustil troch priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej dopravy, pretože prekročil povolenú rýchlosť, avšak nepoživil ani v jednom prípade alkoholické nápoje, išlo o priestupky, za ktoré bol potrestaný tým, že na mieste zaplatil blokovú pokutu, a spáchal ich v období apríl až jún 2013 a následne po dobu ďalších 12 mesiacov sa priestupkov z podobných dôvodov nedopustil. Za „*drobnejšie*“ priestupky podľa sťažovateľa možno považovať nerešpektovanie zákazu státia, resp. zastavenia a prechádzanie cez železničnú trať mimo vyznačeného priestoru. Sťažovateľ taktiež namietal, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevykonali žiadne ďalšie dokazovanie, ktoré by svedčilo v jeho prospech.

Skutočnosť, že odsúdený v skúšobnej dobe spáchal priestupok, nie trestný čin, ešte nemôže byť podľa sťažovateľa dôvodom na všeobecné konštatovanie, že odsúdený nevedol riadny život a nerešpektuje právny poriadok, základné normy občianskej spoločnosti. Súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci mali podľa neho skúmať, či za takýchto podmienok nie je nepodmienečný trest odňatia slobody neprimerane prísny trestom, prípadne či by nebolo možné doceliť význam a účel trestu iným uložením povinnosti alebo primeraným obmedzením aj s prihliadnutím na to, že od spáchania jeho skutku uplynula doba viac

ako 4 roky, od právoplatného odsúdenia doba takmer 4 roky, od spáchania priestupku doba takmer 2 a pol roka, t. j. po takejto dlhej dobe má sťažovateľ nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody za skutok, ktorý spáchal pred 50 mesiacmi, čo nemožno podľa sťažovateľa považovať za primeranú sankciu a za spravodlivý trest.

Podľa sťažovateľa nejde o nič výnimočné, ak sa vodič, ktorý denne používa osobné motorové vozidlo, dopustí dopravného priestupku a pri rozhodovaní súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci malo byť podstatným zohľadnenie okolností, za ktorých bol tento priestupok spáchaný, či ním boli ohrozené ďalšie osoby, či došlo k dopravnej nehode a pod., ako aj zohľadnenie primeranosti obmedzenia, resp. zásahu do základných ľudských práv, ktorý by mal byť legálny, primeraný, nevyhnutný a skutočne zodpovedať účelu prijatého opatrenia (ochrane všeobecného záujmu), a napokon aj zohľadnenie doby, kedy ku spáchaniu skutku a porušeniu príslušného právneho predpisu došlo a či uložený trest splní svoj účel.

V súvislosti s namietaným porušením svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že rozhodovanie o osvedčení sa odsúdeného je trestným konaním, a preto sa naň vzťahujú všetky významné ustanovenia Trestného poriadku o trestnom konaní, napriek tomu postupom okresného súdu, ktorým rozhodoval o osvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe na verejnom zasadnutí v jeho neprítomnosti, hoci tento svoju neúčast' ospravedlnil doložením lekárskeho správy o tom, že je práceneschopný, bolo sťažovateľovi upreté právo na obhajobu a spravodlivý súdny proces, keď v dôsledku uvedenej neprítomnosti nemal možnosť vyjadriť sa ku všetkým relevantným otázkam, dôkazom a, naopak, uvádzať vyjadrenia a dôkazy svedčiacie v jeho prospech.

Okresný súd ním predložené lekárske správy nepovažoval za postačujúce, hoci z nich podľa sťažovateľa vyplývali skutočnosti takmer totožné ako pri predchádzajúcich ospravedlneniach, t. j. sťažovateľ bol práceneschopný a podrobil sa v krátkej dobe (12 dní) pred termínom verejného zasadnutia operačnému zákroku, v dôsledku ktorého ešte v čase konania uvedeného zasadnutia pociťoval bolesť, bol v stálej liečbe, jeho

práceschopnosť mu bránila zúčastniť sa predmetného verejného zasadnutia. Okresný súd si mal podľa sťažovateľa v prípade pochybností o jeho spôsobilosti zúčastniť sa verejného zasadnutia bez vážneho zhoršenia zdravotného stavu možnosť vyžiadať si doplnenie lekárskej správy, avšak nemohol tieto lekárske potvrdenia nerešpektovať a ignorovať. Postupom okresného súdu tak bolo sťažovateľovi upreté právo na obhajobu a spravodlivý súdny proces, keď v dôsledku svojej neprítomnosti nemal možnosť sa vyjadriť ku všetkým relevantným otázkam, dôkazom a, naopak, uvádzať vyjadrenia a dôkazy svedčiace v jeho prospech. Sťažovateľ týmto postupom okresného súdu stratil podľa neho akúkoľvek možnosť vyjadriť sa k spáchaným priestupkom, k ich závažnosti, nemal možnosť navrhnúť iné opatrenia, preukázať, že viedol riadny život, že sa nedopustil žiadnej inej trestnej činnosti, že jeho priestupky sú mimoriadnym vybočením z riadneho spôsobu života, t. j. nemal možnosť uviesť dôvody, ktoré ho viedli k porušeniu predpisov na úseku dopravy, že svoje skutky oľutoval, zaplatil na mieste blokové pokuty a bol za uvedené skutky postihnutý. V tejto súvislosti sťažovateľ navyše poukázal na to, že podľa neho nie je nezanedbateľné, že v nasledujúcej dobe viac ako jedného roka už žiadne ďalšie priestupky nespáchal, nedopustil sa iného protiprávneho konania, ako ani to, že ani v jednom z ním spáchaných priestupkov nešlo o priestupok spáchaný pod vplyvom alkoholických nápojov a jeho konaním v týchto prípadoch nedošlo k žiadnemu porušeniu, resp. ohrozeniu práv a povinností tretích osôb.

Podľa sťažovateľa prerokovaním veci v jeho neprítomnosti za prítomnosti prokurátora bola narušená rovnosť strán v trestnom konaní garantovaná čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá je súčasťou zásady rovnosti zbraní tvoriacej prvok spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru charakterizovanej v judikatúre k dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. 2. 1997, § 53).

Sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby pred vydaním rozhodnutia vo veci samej odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí v zmysle § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde a rozhodol o dočasnom opatrení tak, že odloží vykonateľnosť uznesenia okresného

súdu z 3. februára 2015 v spojení s uznesením krajského súdu z 19. novembra 2015 do právoplatnosti rozhodnutia o sťažnosti podanej v tejto veci.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 a podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uznesením okresného súdu z 3. februára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu z 19. novembra 2015 a jemu predchádzajúcim postupom porušené, zruší uvedené uznesenia a zaviaže okresný súd a krajský súd, aby mu spoločne a nerozdielne uhradili trovy konania v sume 299,80 € na účet jeho právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 a podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 3. februára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu z 19. novembra 2015 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu označených práv podľa sťažovateľa malo dôjsť tým, že:

- okresný súd uskutočnil verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa napriek ním predloženým lekárske správam a krajský súd toto jeho procesné pochybenie nenapravil,

- súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci dospeli k nesprávnemu záveru, ktorý bol relevantný pre hodnotenie jeho veci, a síce že v rámci skúšobnej doby spáchal viaceré priestupky na úseku dopravy, t. j. spáchal druhovo rovnakú protiprávnu činnosť, za akú bol odsúdený,

- súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nedostatočne posúdili u neho splnenie podmienok pre uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody predovšetkým s ohľadom na hľadisko plynutia času (predovšetkým dobu, ktorá uplynula od spáchania priestupku) v spojení s účelnosťou takéhoto opatrenia v jeho prípade,

- súdy rozhodujúce v tejto veci dospeli k právoplatnému rozhodnutiu o nej až 6 mesiacov po uplynutí jednoročnej lehoty od skončenia jeho skúšobnej doby, t. j. nerozhodli právoplatne o jeho neosvedčení sa v rámci plynutia lehoty podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu z 3. februára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V prípadoch, pri ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojho ústavou garantovaného práva v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

V záujme ochrany svojich práv mal sťažovateľ v súlade s § 185 a nasl. Trestného poriadku možnosť predložiť svoju argumentáciu prostredníctvom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 3. februára 2015 krajskému súdu, do právomoci ktorého patrí rozhodovanie o uvedenom opravnom prostriedku. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 3. februára 2015 v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na ďalšie prerokovanie a rozhodnutie v tejto veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu z 19. novembra 2015 a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením krajského súdu z 19. novembra 2015 preskúmal obsah odôvodnenia uvedeného uznesenia, v ktorom krajský súd v podstatnom uviedol:

«Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie je dôvodná.

Okresný súd vykonal v súlade so zákonom verejné zasadnutie v neprítomnosti odsúdeného [REDAKOVANÉ] a postupoval správne, keď nariadil u odsúdeného výkon trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu dva roky už citovaným trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 15. 5. 2012, sp. zn. 1T/79/2012, právoplatným dňa 30. 5. 2012. Správne zistil, že odsúdený v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia spáchal 5 priestupkov a to s jednou výnimkou vždy porušením pravidiel cestnej premávky, z toho v troch prípadoch porušením ustanovenia § 16 ods. 2, resp. ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. (rýchlosť jazdy), teda vždy vo vzťahu k výkonu činnosti súvisiacej s riadením osobného motorového vozidla a teda obdobného charakteru, pre ktorý mu bol uložený už spomenutý trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu. Jeho záver, že odsúdený nevedol riadny život a nevyhovел podmienkam podmiennečného odsúdenia, je preto v súlade s ustanovením § 50 ods. 4 Tr. zák. V súlade so zákonom je aj zaradenie odsúdeného podľa § 50 ods. 8 Tr. zák. a § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Odsúdený [REDAKOVANÉ] je osobou so sklonom k páchaniu k priestupkov v oblasti dopravy, z pohľadu doterajších postihnutí v tomto smere mal dostatok možností preukázať zmenu svojho správania, avšak ich nevyužil, keďže po svojom právoplatnom podmiennečnom odsúdení za úmyselný prečin v súvislosti s riadením osobného motorového vozidla znovu spáchal priestupky na úseku dopravy. V jeho prípade teda nejde o výnimočné okolnosti prípadu, preto ani postup podľa § 50 ods. 4 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák., t. j. možnosť ponechať podmiennečné odsúdenie v platnosti za súčasného ustanovenia probačného

dohľadu, primeraného predĺženia skúšobnej doby, ustanovenia doteraz neuložených primeraných obmedzení alebo primeraných povinností smerujúcich k tomu, aby viedol riadny život, neprichádza do úvahy a nemožno ho použiť.

Okresný súd pritom vykonal dňa 3. februára 2015 verejné zasadnutie v neprítomnosti odsúdeného, pretože na taký postup boli splnené zákonné podmienky. Odsúdenému [REDAKOVANÉ] bolo predvolanie na verejné zasadnutie riadne a včas doručené, bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti (vid'. č. l. 102 a 103), avšak odsúdený [REDAKOVANÉ] sa na verejné zasadnutie nedostavil, svoju neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil a o odročenie verejného zasadnutia ani nepožiadaval. Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom bolo dňa 2. februára 2015, teda predchádzajúci deň pred určeným termínom verejného zasadnutia, doručené lekárske potvrdenie [REDAKOVANÉ], praktického lekára pre dospelých Neštátnej ambulancie pre dospelých [REDAKOVANÉ] zo dňa 29. januára 2015, podľa ktorého je odsúdený v stálej liečbe a vybratie stehov po operačnom zákroku - prevedenej resekcii hrotu - výrastku, je naplánované na 2. februára 2015, lekársky nález [REDAKOVANÉ] z [REDAKOVANÉ] - jednoduchovej chirurgie, traumatológie, ortopédie a plastickej chirurgie [REDAKOVANÉ] zo dňa 26. januára 2015, podľa ktorého odsúdený prišiel v uvedený deň podľa dohovoru na „preväz“, ranu mal kľudnú, sterilne krytú a doporučená mu bola aj kontrola o týždeň, t. j. 2. februára 2015, kedy mu mali byť vybraté aj stehy a napokon potvrdenie o jeho dočasnej práceneschopnosti vystavené [REDAKOVANÉ] dňa 20. 10. 2014. Odsúdený teda nesplnil (v prípade, ak by mal v úmysle žiadať o odročenie verejného zasadnutia zo zdravotných dôvodov) ani povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 120 ods. 2 Tr. por., teda predložiť pri ospravedlnení neúčasti zo zdravotných dôvodov vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na verejnom zasadnutí bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Z uvedených dôvodov preto len samotné predloženie spomenutých lekárske správ a nálezu, ako aj potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti ešte z 20. októbra 2014 nebolo možné považovať za skutočnosť, ktoré by znemožňovali vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti odsúdeného [REDAKOVANÉ] a nemohli byť ani dôvodom na odročenie verejného zasadnutia.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým záverom ako súd prvého stupňa, preto sťažnostné námietky odsúdeného [REDAKOVANÉ], s ktorými sa vecne správne, vysporiadal už okresný súd, nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.»

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa súvisiacou s vykonaním verejného zasadnutia okresného súdu 3. februára 2015 bez prítomnosti sťažovateľa poukázal krajský súd na ustanovenie § 120 ods. 2 Trestného poriadku a súčasne podrobne rozobral a overil naplnenie podmienok uskutočnenia verejného zasadnutia bez prítomnosti sťažovateľa (doručenie predvolania sťažovateľovi, poučenie o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti, nedostavenie sa na verejné zasadnutie bez riadneho ospravedlnenia a nepožiadanie o jeho odročenie sťažovateľom). Krajský súd následne vyhodnotil aj sťažovateľom predložené listiny okresnému súdu, ktorých obsah ale podľa neho nemohol naplniť povinnosť vyplývajúcu mu z § 120 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. ktoré nepreukazovali zákonné dôvody odročenia verejného zasadnutia zo zdravotných dôvodov sťažovateľa. Na základe uvedeného potom krajský súd dospel k záveru o neexistencii dôvodu na odročenie verejného zasadnutia. Uvedené závery krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické a dostatočne podložené, a preto taktiež plne ústavne akceptovateľné.

K argumentácii sťažovateľa, v ktorej uviedol, že nesúhlasí so záverom súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci, že spáchal protiprávnu činnosť, ktorá mala obdobný charakter ako trestný čin, za ktorý bol odsúdený v rámci skúšobnej doby, krajský súd v rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 19. novembra 2015 poukázal na to, že v štyroch z piatich spáchaných priestupkov v rámci plynutia skúšobnej doby sťažovateľa, došlo k spáchaniu protiprávnej činnosti vždy v súvislosti s výkonom činnosti súvisiacej s riadením osobného motorového vozidla. Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 19. novembra 2015 nehovoril o rovnakej protiprávnej činnosti spáchanej sťažovateľom, ale o obdobnom charaktere protiprávnej činnosti ním spáchanej, ako bola činnosť, pre ktorú mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Keďže vo všetkých ním spomenutých prípadoch išlo o protiprávne konanie spočívajúce vo výkone

činnosti súvisiacej s riadením osobného motorového vozidla, nemožno tento záver krajského súdu týkajúci sa opakovaného páchania protiprávnej činnosti obdobného charakteru považovať za nesprávny, resp. nemajúci relevantný vplyv na posúdenie splnenia podmienok podmiennečného odsúdenia.

Sťažovateľ napokon argumentoval tým, že uznesenie krajského súdu z 19. novembra 2015 v tejto veci bolo vydané až 6 mesiacov po uplynutí lehoty uvedenej v § 50 ods. 5 Trestného zákona. Podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 (nevydá rozhodnutie o osvedčení odsúdeného v skúšobnej dobe alebo o nariadení nepodmienečného trestu odňatia slobody odsúdeného) bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu, vyplýva záver, že odsúdený sa osvedčil.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na znenie ustanovenia § 50 ods. 5 Trestného zákona, z ktorého nevyplýva súdu povinnosť vydať najneskôr do uplynutia uvedenej lehoty (lehoty jedného roka od uplynutia skúšobnej doby) právoplatné rozhodnutie, a preto ani výkladu uvedeného ustanovenia podaného sťažovateľom v rámci tejto sťažnosti nemožno prisvedčiť.

Uvedené právne závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci podľa názoru ústavného súdu nie sú poznačené arbitrárnosťou, sú logické, podložené poukázaním na konkrétne v konaní preukázané skutkové zistenia a aj plne ústavne akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nepovažuje odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 19. novembra 2015 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na dôvod odmietnutia tejto sťažnosti sa rozhodovanie o sťažovateľovom návrhu na vydanie dočasného opatrenia stalo bezpredmetným.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016